

дайджест найцікавішої інформації та аналітики: ВЕБСАЙТИ, ЕЛЕКТРОННІ ТА ДРУКОВАНІ ЗМІ УКРАЇНИ, ets

www.eko-bud.com.ua

Щочетверга с.12

Добрий ранок!
ТЕЛЕ
РАДІО
ІНТЕРНЕТ

НОВИНИ

№39
(189),
8 — 15
ЖОВТНЯ
2009 р.

Четверговий випуск

Ціна 1,00 грн.

Існує досить світла для тих, хто хоче бачити, і досить мороку для тих, хто не хоче. Б. Паскаль

Кириленко не тікатиме від Ющенка як щурі з корабля

Парламентська група "За Україну" підтримає на президентських виборах кандидатуру діючого глави держави Віктора Ющенка.

Про це сьогодні ввечері в ефірі програми Шустер Live заявив народний депутат від НУ-НС і лідер групи В'ячеслав Кириленко.

Відповідаючи на запитання, кого підтримає представник нової еліти, так звана група-17 у парламенті, депутат сказав, що він "проти слова еліта".

"Я проти того, щоб вживати до теперішніх політиків слово еліта взагалі. Підтримувати ми будемо цінності, з

якими перемогли 2004 року під час народної революції. Це ми підтримували і будемо підтримувати", - розповів Кириленко.

Він також додав, що не зрадить президента і звичайно ж підтримає його.

"Ви що думаєте, що ми як щурі побіжимо з корабля, тому що у нього рейтинг упав?! Це може хтось би так зробив, але я так не зроблю", - наголосив "нунсівець".

Він також додав, якщо переможуть Янукович чи Тимошенко, то однаково забудуть думати про людей.

gazeta.ua

Побиття долара

Вчора американська грошова одиниця сенсаційно впала щодо 14 із 16 головних світових валют

Піраміда почала валитися, тільки—но найбільшій біржі розпочали свою роботу. Європейська валюта «набрала ваги» щодо долара на 0,7%, швейцарський франк — на 0,8%. Найбільше подорожчали новозеландський та австралійський долари — відповідно на 1,2 і 1,3 відсотка. Зросла також японська єна, а зовсім вже неохитним у цій «м'ясорубці» залишився хіба що британський фунт.

Головна версія, якою пояснювали обвал «зеленого» деякі аналітики, зводилася до припущення, що таким чином біржі відреагували на таємні перемовини, які ведуть Росія, Китай, Бразилія, Японія та деякі інші держави. Мета «сепаратистів» — відмовитися від розрахунків за нафту в американських доларах. Як відомо, країни—експортери вже давно планують відмовитися від валюти, яка повільно, але невпинно втрачає свою ціну, на користь кошика валют із японської єни, китайського юаня, євро, а також світової вартості золота. Авторитетна газета «Індепендент» стверджує, що офіційні перемовини на цю тему проводили міністри фінансів та керівники центробанків названих вище чотирьох держав — і навіть нібито домовилися перейти на нову схему взаєморозрахунків до 2018 року.

Вітчизняні експерти не схильні перебільшувати вплив російського фактора. «Насправді ж вівторковий обвал спричинив центробанк Австралії, який напередодні підняв облікову ставку на 0,25%: з 3 до 3,25%, — пояснив «УМ» старший аналітик групи компанії «Форекс» Микола

Івченко. — Це, до речі, третя країна, яка після початку кризи дозволила собі підняти відсоткову ставку: першими були центробанки Ізраїлю та Південної Кореї».

Збільшення облікової ставки головним банком країни, як відомо, означає автоматичне здорожчання валюти, яку він обслуговує. Чому на ринку такий ажіотаж викликали саме дії Австралії, а не двох її попередників, також пояснити не важко: місцева валюта найменше втратила свою вартість з пікового, докризового значення. Так, австралійський долар втратив усього лише 25%, у той час як євро — 35%, а британський фунт — 62%.

«Я прогноую, що долар і надалі знижуватиметься у вартості, — каже Івченко. — Проте не варто вважати, що він одразу відійде у небуття: процес триватиме щонайменше 5—10 років. Адже альтернативної резервної валюти у світі поки що немає: долар становить 63% усіх світових валютних резервів. Для порівняння: євро — 25%, єна — близько 3%».

Українська гривня, до речі, свідомо чи ні, але також відреагувала на знесилений «бакс»: якщо вчорашні торги відкрилися на позначці 8,23/8,37 гривень за долар, то вже через кілька годин упали до 8,28/8,31. Втім експерти вважають, що події на світових біржах на вітчизняні реалії насправді впливають дуже мало. «Річ у тому, що наша міжбанківська біржа вкрай зарегульована, спекулянтів на торгах дуже мало. І так триватиме ще щонайменше півроку—рік», — вважає експерт.

Юрій ПАТИКІВСЬКИЙ
umoloda.kiev.ua

Депутати вимагають від Ющенка підписати закон про дерибан 10 мільярдів

Депутати вимагають від президента негайно підписати закон про фінансування Євро-2012.

За відповідну постанову проголосувало у вівторок 262 депутати.

Як відомо, цим законом Нацбанк має перерахувати до бюджету майже 10 мільярдів гривень.

Депутати нагадують, що вже подолали veto президента на цей закон 384 голосами.

Але 4 вересня 2009 року президент повернув зазначений закон до Верховної Ради України без підпису

і запропонував вдруге розглянути цей Закон з новими пропозиціями президента.

Депутати розцінюють дії президента як неконституційні і вимагають від нього підписати закон.

В разі, якщо він це не зробить протягом трьох днів, депутати вимагають від голови Верховної Ради офіційно оприлюднити та опублікувати за своїм підписом закон.

Як відомо, сам Литвин та інші депутати неодноразово заявляли, що кошти, передбачені законом, вже розподілені між депутатами.

pravda.com.ua

Кому тут не подобається як вона працює?

З метою поширення позитивного досвіду судової практики Печерського районного суду м. Києва, Верховній Раді України пропонується для розгляду та ухвалення наступний законопроект: Проект закону України "Про послаблення соціальної напруги та інших негативних явищ в Україні".

Стаття 1. Визначити, що займенник української мови однини "вона" може вживатися тільки по відношенню до Глави Уряду, Голови політичної партії "Всеукраїнське об'єднання "Батьківщина".

Вживати займенник української мови однини "вона" по відношенню до решти осіб жіночої статі в Україні забороняється.

Стаття 2. Тут і надалі, в офіційному діловодстві, в ЗМІ, в мережі Інтернет, на біг-бордах та інших носіях зовнішньої реклами, в підручниках, в довідниковій та художній літературі встановити написання слова "вона" тільки з великої літери. Зразок: "Вона".

Стаття 3. На підприємствах, в державних установах, в навчальних закладах, в громадському транспорті, в закладах харчування, в житлових та нежитлових приміщеннях, в спілкуванні посеред вулиці, в приватному листуванні забороняється вживати у словосполученнях разом із займенником "Вона" наступні дієслова: відпочиває, бреше, краде, блокує, зловживає, зраджує, помиляється, тощо.

Порушення цієї статті карається позбавленням волі на строк від трьох до семи років, повною конфіскацією майна з метою покриття дефіциту державного бюджету України.

Стаття 4. Дієслова: "відпочивати", "красти", "брехати", "блокувати", "зловживати", "зраджувати", "помилатися" тощо, можна вживати у відповідній формі тільки із займенниками "вони", "він" та "воно".

Стаття 5. В художній та спеціалізованій науковій літературі вживати займенник української мови однини "Вона" дозволяється тільки з наступними видами тварин жіночого роду: саламандри, мангусты, тигри, леви, пуми, чайки, видри.

Вживати займенник "Вона" з назвами інших тварин жіночого роду, особливо свійських, забороняється.

Стаття 6. Громадяни, які публічно заперечують успіхи уряду в подоланні кризи, будуть позбавлені права безкоштовно приходити на концерти Всеукраїнського туру "З Україною в серці!"

Також ці громадяни будуть поіменно названі під час новорічного телевізійного привітання Глави Уряду, Голови політичної партії "Всеукраїнське об'єднання "Батьківщина".

Стаття 7. Громадяни, які публічно вживають словосполучення "Вона працює" отримують право на разовий безкоштовний проїзд всіма видами громадського транспорту, в тому числі, бізнес-класом літаків внутрішнього авіасполучення.

Стаття 8. Підприємства, які розміщують на своїх фірмових бланках текст: "Всупереч кризи будують найбільшу в Європі Дністровську ГЕС. Вона працює" звільняються від планової перевірки Державної Податкової Адміністрації.

Той самий текст, нанесений шляхом татування на будь-яку частину тіла керівника, дає підприємству право на позачергове відшкодування ПДВ.

Стаття 9. Міністерству Освіти та Науки України, Товариству української мови, до 1-го листопада 2009 доручити розглянути можливість виключення з українського алфавіту літер "є", "е", "с", "у" з метою недопущення підсилення соціальної напруги та інших подібних явищ.

Цей Закон набуває чинності з моменту опублікування і може бути оскаржений у будь-якому суді загальної юрисдикції, починаючи з Печерського районного суду м. Києва.

Дмитро Гнап, журналіст,
громадський активіст
pravda.com.ua

Пинзеник про економіку: буде ще гірше, ніж прогнозували

Спад економіки України в 2009 році складе 15-16%, заявляє экс-міністр фінансів Віктор Пинзеник.

Про це він сказав під час зустрічі з представниками Американської торгової палати в Україні.

«За показниками року ми вийдемо на 15-16% спаду. Це значно більше, ніж найбільш песимістичні прогнози», — сказав Пинзеник.

За словами экс-міністра, дефіцит держбюджету країни цього року може перевищити 33% ВВП, а в 2010 році — 15% ВВП.

Як відомо, Кабінет міністрів у запропонованому Верховній Раді проекті держбюджету на 2010 рік встановив дефіцит бюджету в розмірі 46,7 млрд. грн., що становить 3,97% ВВП.

pravda.com.ua

У Москві вже збагнули, що передали куті меду

Перший заступник секретаря РНБО — про стосунки з Росією, підписання угоди про асоціацію з Євросоюзом і те, чи вплинуть наступні вибори на зовнішньополітичний вибір України

Якщо чесно, в Україні мало хто сподівається на те, що майбутні президентські вибори принесуть радикальні зміни у внутрішній політиці. Натомість вибори можуть мати велике значення для зовнішньої політики: який вектор обере Україна, чи зможе вона опиратися натиску Росії? Нині наша держава істотно послаблена: різні гілки влади посварені, парламенту фактично нема; «стратегічних» міністрів оборони та закордонних справ — теж нема. Тим часом Росія підвищує градус напруги: за різким зверненням Дмитра Медведєва йде законопроект про використання російської армії за кордоном, продовження окупаційної політики на Кавказі — все це можна розглядати як ланки одного ланцюга. Який, не виключено, має охопити й Україну.

Перший заступник секретаря Ради національної безпеки та оборони Володимир Огризко не схильний драматизувати ситуацію. Він вірить у те, що, незалежно від виборів, курс України не зміниться, і переконаний, що війна між Україною та Росією неможлива. В розмові із колишнім міністром закордонних справ ми також обговорили перспективи зближення з ЄС і НАТО.

«За останні п'ять років ми стали ближчими до Європи, ніж були досі»

— Володимире Станіславовичу, вже через два тижні стартує виборча кампанія. Одним із прогнозів на ці вибори є те, що після зими 2010 року в Україні може змінитися зовнішньополітичний вектор. Що ви думаєте з цього приводу?

— Мені здається, що, незалежно від результатів виборів, зовнішньополітичний курс нашої держави не зміниться. За президентства Віктора Ющенка в суспільній свідомості дуже чітко закарбувалося те, що ми є європейською нацією. Наші громадяни прониклися цим, і іншого бути не може. Ми сьогодні ментально та психологічно стали значно ближчим до Європи, ніж були п'ять років тому.

Будь-який політик, прийшовши до влади, може або пришвидшити, або пригальмувати цей процес. Ющенко активно стимулює європейську та євроатлантичну інтеграцію. Цей процес можна зробити не таким інтенсивним і менш дієвим. Але напрямку руху змінити практично неможливо — для цього довелось б докласти титанічні (але, по суті, безглузді) зусилля. Наш великий державний корабель, нехай із певними труднощами та недоліками, але все одно рухається в напрямку Заходу. Курс на Європу — це наше природне прагнення, те, що вже є частиною нашого буття. Шлях назад, у «совок», уже неможливий.

— А якщо цей корабель допомагатиме розвертати інша держава? Маю на увазі Росію. У недавній публікації в газеті «Дзеркало тижня» Володимир Горбулін з Олександром Литвиненком проаналізували поведінку Москви щодо України і зробили висновок: «Північний сусід — визначився», тобто обрав щодо нашої держави агресивний спосіб ведення політики. І справді, ми бачимо заяву Медведєва, законопроект про використання збройних сил Росії за кордоном, інші прояви тиску. Росія справді визначилася?

— Росія вже давно визначилася в тому розумінні, що їй важко сприймати Україну як незалежну державу, де живе окрема нація, а не васальну територію з покірним населенням. На превеликий жаль, синдром постімперіалізму ще сильно вкорінений у головах російських політиків. Нас сприймають як щось середнє між пост-колонією і державним утворенням. І в цьому, власне, ключ до розуміння тих проблем, які виникли в російсько-українських взаєминах. Шкода, що зусиллями цієї верхівки на повну потужність увімкнена пропагандистська машина, покликана нав'язати пересічним росіянам думку про те, що українці — це вороги та нація невдах.

Ми не винні, що як нація хочемо мати власний погляд на історію. Чому нам нав'язують стереотип «общей історії»? Таким чином у нас фактично забирають власну історію. Звичайно, це не може позитивно позначитися на двосторонніх стосунках. Чому не поважають право іншого на вибір? Адже це аксіома, це альфа і омега будь-якого міжнародного спілкування. Але мені здається, що, попри спроби нав'язати нам своє бачення розвитку, так чи інакше в Росії візьме гору лінія на демократизацію. Від цього виграли б усі. Росія може виконати дуже конструктивну роль у тому, щоб допомогти і собі, і всім. Ми сьогодні настільки залежні та переплетені у світі, що шляхи нашого розвитку

не можуть іти окремо. Світ справді стискається: те, що відбувається в одному куточку, тут же вистрілює в іншому. Жодній країні не вдається бути егоїстично відокремленою. Тому треба мислити глобально. Росія могла б зіграти тут велику роль, але не шовіністична Росія.

— У публікації, про яку я вже згадав, наводиться кілька радикальних сценаріїв, які може обрати Росія. Наприклад, провокування розколу України і навіть розв'язання військових дій. Чи допускаєте ви такі сценарії?

— Я дуже поважаю Володимира Павловича Горбуліна як справді видатного державного діяча та вченого, але переконаний, що ми не дійшли до того моменту, коли можна говорити про щось на кшталт воєнних дій між двома країнами. Якщо уявити щось подібне — то це обернулося б просто колосальною трагедією для всіх, у тому числі й для Росії. Поза тим, Володимир Павлович має рацію в тому, що нам треба переосмислити дуже багато речей, пов'язаних із безпекою. Його пропозиції, безумовно, цікаві. Всім нам треба знайти адекватну та системну відповідь на виклики, які постають перед державою.

«Лінія на послаблення безпеки України — свідомо»

— Володимире Станіславовичу, у стосунках президентів України та Росії склалася цікава колізія: вони ніяк не можуть зустрітись, хоча глави сусідніх держав мали б спілкуватися досить часто. Володимир Путін теж переносив зустріч з Юлією Тимошенко. Зрештою, Росія досі зволікає із надсиланням у Київ свого посла. Як ви це сприймаєте?

— Нам хочуть нав'язати думку, що ми маємо робити або так, як комусь хочеться, або ж нас чекатимуть певні санкції. Це неприйнятний підхід для двосторонніх стосунків. Позиція Президента України чітка і зрозуміла: ми — за найкращі взаємини, але на основі взаємної поваги та вигоди.

Зустріч президентів, думаю, відбудеться у Кишиневі за кілька днів. Мені здається, що в Москві переосмислили ті недружні заяви, які лунали в серпні. Нещодавно Медведєв заявив, що він хоче розвивати з Україною нормальні стосунки. Думаю, це сигнал, що в Москві зрозуміли свою помилку і усвідомили, що передали куті меду.

— В Україні вже тривалий час нема двох ключових міністрів — оборони та закордонних справ. Інколи здається, що їх свідомо не призначають...

— Як професійний, фаховий дипломат скажу, що тривала відсутність міністра закордонних справ — це нонсенс. Його може не бути два тижні, місяць, але ж не півроку! Ідеться не про Коваленка чи Петренка, а про один з атрибутів держави.

У кабінетах міністрів різних держав є різноманітні переліки посад, але в кожному уряді є міністри закордонних справ і оборони. Тому що це ключові посади, без яких не функціонує державна система. Президент вніс подання на нового міністра закордонних справ іще весною, а на календарі вже початок жовтня. Відповідальність українського політика повинна проявлятися в конкретних діях. Якщо в нас склалася ситуація, що ми півроку не маємо двох міністрів, то треба робити висновок: комусь вигідно, щоб ця система не працювала.

— Наскільки статус в.о. міністра закордонних справ позначається на роботі української дипломатії?

— З формальної точки зору, якщо в.о. міністра бере участь у конференції чи переговорах, то все це приймається. Але дипломатія — настільки тонка річ, вона настільки побудована на символах, що тут дуже гостро постає питання паритетності. В історії бували випадки, коли виникали великі дипломатичні скандали лише через те, що хтось вважав, ніби його неправильно посадили за стіл під час офіційного обіду. Питання рівня та поваги до свого статусу є дуже важливими в дипломатії. Тому людині, яка не повною мірою постає в цій якості, справді некомфортно під час проведення якихось заходів.

— Днями уряд виділив понад 200 мільйонів гривень для забезпечення функціонування Збройних сил у цьому році. Армія опинилася в ситуації, коли їй не вистачало б коштів навіть для харчування солдатів. Подібне відбувається і з дипломатією: нашим амбасадам за кор-

доном доводиться економити на елементарних речах. Чому на 18—му році незалежності ми маємо таке послаблене військо та дипломатію?

— Аж до останнього часу такого стану з фінансуванням зовнішньої політики та оборони не було. Наприклад, зовнішньополітичне відомство фінансувалося в межах, скажімо так, не достатнього, але розумного. Але те, що трапилося із фінансуванням МЗС у цьому році, і те, що планується на 2010 рік, — це трагічно. Те саме з армією. Мені здається, що це осмислена лінія на серйозне послаблення цих ключових напрямів державного управління. Тим більше якщо додати те, про що ми щойно говорили, — відсутність міністрів. Проаналізувавши це, ми зробимо висновок: ця лінія — осмислена. Як таке може бути? Це вже інше питання.

— Якщо відштовхуватися від того, що в діях певних політиків видно «осмислену лінію», то виходить, що позиція окремих діячів усе—таки сильно впливає на те, куди держава рухатиметься у зовнішній політиці.

— Впливає, але не зможе здійснити радикальний поворот. Скажу відверто, за роки незалежності в українському дипломатичному відомстві зібралася велика когорта людей, яких справді можна назвати патріотами. Вони працюють, розуміючи, що мають один інтерес — не партійний, не кишеньковий — державний. На цих людях, в основному, молодих, система тримається і буде триматися. Попри маленькі зарплати та інші обмеження.

На початку 90-х ми теж починали з того, що дипломатам на кілька місяців затримували зарплату. На посольство припадала одна машина, а дипломатичну роботу довелось вести в одній кімнаті з двома столами. За що зараз прикро, так за те, що, якби ми могли розраховувати на фінансову підтримку, то значно швидше просувалися б у бік ЄС та НАТО.

«Нам не потрібна абияка угода з ЄС. Тому краще вичекати»

— До речі, про ЄС. Коли Україна підпише із Євросоюзом угоду про асоціацію? Єврооптимісти сподівалися, що до кінця року, але в самому ЄС заперечують такий термін.

— Терміни — не найважливіше питання. Головне — прописати в угоді речі, які є принципово важливими. Насамперед ідеться про створення зони вільної торгівлі та фіксування перспективи членства України в ЄС. Саме зараз у Євросоюзі триває внутрішня дискусія про те, яким він має бути далі. Маю на увазі імплементацію Лісабонської угоди («малої Конституції» Євросоюзу. — Авт.). До того часу вимагати від української дипломатії, щоб вона зафіксувала в документі чіткий пасаж про перспективу членства, не є розумним і логічним. Тому питання стоїть так: якщо ми хочемо встигнути до якоїсь дати — можна зафіксувати якусь «округлену» формулу і зробити це зараз. Але нам не потрібна абияка угода. Ми очікуємо на формулу, яка задовольнить нас і дасть сигнал про членство в ЄС.

Є й проблеми внутрішнього характеру. Деякі наші чиновники чи, скажімо так, виробники певних видів продукції не надто хочуть реформ у своїх галузях, тому що для них це означає втрату серйозних елементів впливу. Усталена система для них є прийнятною. Тому тут триває ще й внутрішня боротьба між тими, хто хоче європейських реформ — якоюсь мірою болочих реформ, — і тими, хто контролює певні сфери і не хоче завдавати собі зайвого клопоту.

— Але ж насправді процес імплементації документів ЄС може затягнутися на роки. Що робити Україні?

— Власне, країни Євросоюзу вже майже визначилися. Залишається Ірландія та Чехія. Цієї п'ятниці в Ірландії відбудеться референдум з цього питання. А в Чехії сенатори парламенту звернулися до Конституційного суду з проханням розтлумачити, чи Лісабонська угода не стане документом, який обмежуватиме права країн—членів ЄС. Адже, якщо Євросоюз вибере шлях централізації влади, то тут уже ідеться про надання ЄС певних ознак квазідержави. Залишилось дві країни, тому процес визначення — справа місяців, а не років.

Насправді в Україні і без того вистає роботи, щоб зближуватися із ЄС. Уявімо ситуацію: Євросоюз засвідчує позитивне ставлення до наших прагнень і каже: «Гаразд, ми приймаємо рішення про те, що Україна стане членом ЄС». Але для того ми мусимо відповідати стандартам ЄС — у всіх напрямках, починаючи з санітарії й завершуючи стандартами якості продукції. Чи

відповідаємо ми цим стандартам? Ні. Але ми можемо вже зараз вирішувати існуючі проблеми, не чекаючи запрошення ЄС. Питання не в гаслах, а в практичних кроках.

— Чи можуть січневі вибори глави держави вплинути на підготовку угоди про асоціацію? І чи можлива ситуація, коли наступний Президент, припустимо, будучи прихильником іншого вибору, загальмує підписання угоди?

— Насправді в Україні нема іншого вектора. Це об'єктивно. Невже ми підемо в цей пріснопам'ятний ЄСП? Це річ, яка з елементарної бізнесової точки зору є неадекватною. Ті галузі нашого господарства, які вже прорвалися на європейський ринок, хочуть відкриття нових можливостей. Хіба їх заженеш назад? Зони вільної торгівлі ж із Європою не хочуть ті, хто в силу певних обставин загальмував розвиток галузі. Тому об'єктивно будь-який політик, який прийде до влади, буде внутрішньо підштовхуватися економікою до нових правил співпраці. Хоча, безумовно, залишатимуться економічні ретрогради, які намагатимуться законсервувати те, що мають сьогодні. Однак, я переконаний, життя приведе всіх до розуміння, що іншого шляху немає.

ВЕКТОР

«Нейтралітет — це казки минулого століття. Нашу безпеку найкраще гарантує НАТО»

— Зважаючи на останні дії Росії, низка експертів пропонує українській владі ініціювати міжнародну конференцію, на якій інші держави гарантували б безпеку України і визнали недоторканність її кордонів. Наскільки важливою та своєчасною є така ініціатива?

— Мені здається, що питання треба ставити трішечки в іншій площині: яким чином Україна може найкраще забезпечити свої національні інтереси в галузі безпеки? Такі речі, як надання гарантії, — надзвичайно тонкі. Ідеться про складний клубок інтересів і проблем, який неможливо швидко розв'язати. Треба розуміти, що країни, які повинні б надати гарантії, мають різні підходи, а в деяких випадках і очевидні протиріччя. Тому я, не виключаючи і такої можливості, думав би про інше — про те, що нам треба швидко та інтенсивно завершити процес приєднання до НАТО.

Кращої формули захисту наших безпекових інтересів, ніж приєднання до Альянсу, немає. Розмови про нейтральність, позаблоковість і так далі — це маячня, яку експлуатує частина українського політикуму. Нейтральність — це дипломатичні казки минулого століття. Сьогодні нема варіантів, коли одна країна в якійсь спосіб може себе захистити. Невипадково Президент сказав, що для нього вступ до НАТО — рівнозначний питанню про незалежність України. Віктор Ющенко висловив дуже сильну і своєчасну формулу.

— Усе це так. Але більшість українців не підтримують вступу до НАТО.

— Я бачу в цьому великі прорахунки керівництва теперішнього уряду. Наведу простий приклад. Минулого року на інформаційну роботу щодо створення позитивного іміджу України закордоном, для просування певних інформаційних «месиджів» в Україні нашому МЗС було виділено 15 мільйонів гривень — насправді мізерну суму. Але це дало нам змогу почати саме інформаційну кампанію про те, що таке НАТО. У зрозумілій та простій формі ми доносили тези про те, що Альянс — це та структура, яка забезпечує інтереси кожного члена. Про те, що, коли українці приймуть рішення про вступ до НАТО, то це кожному обійдеться всього лиш у п'ять гривень, щоб його велика українська хата була захищена. Після цієї кампанії кількість людей, які підтримують вступ до НАТО, різко зростає.

Що відбулося цього року? Уряд виділив на цю програму «круглу» суму — нуль. На наступний рік, якщо подивитися проєкт бюджету, — знову нуль. На мою думку, це свідчить про одне: керівництву уряду, мабуть, непотрібно, щоб громадяни дізналися правду про НАТО.

— Очевидно, це пов'язано з тим, що деяким політикам і не хочеться в НАТО — така їхня позиція.

— Недавно в Ялті одна з лідерів нашого політикуму сказала, що сьогодні рівень підтримки НАТО в Україні становить 20 відсотків. По—перше, це неправда: за дослідженнями соціологів, вступ до Альянсу підтримує кожен третій українець. Але питання в іншому: чому лідер однієї з провідних політичних сил нічого не робить для того, щоб цей відсоток зріс? Де ж лідерська функція та лідерська роль? Політик для того і є політиком, щоб вести суспільство до тих рішень, які є важливими. Якщо ж лідер пояснює свою бездіяльність тим, що частина суспільства чогось не розуміє, — то виникає питання щодо такого діяча. Чи він розуміє значимість цієї проблеми? Виходить, що ні. Якщо зважити на те, як фінансується армія, МЗС, то виникає питання й щодо завдань: чи ми зміцнюємо свою безпеку, чи даємо про щось інше? І тоді ми отримуємо відповідь на запитання, чи це український політик, чи той, хто себе таким видає.

Володимир СЕМКІВ

umoloda.kiev.ua

Не все так погано

Учора опівдні на території Києво-Печерської лаври, у залі засідань Синоду УПЦ МП, вперше зустрілися делегації УПЦ МП та УПЦ КП. Зустріч не мала навіть порядку денного, її мета була мінімальною - встановлення контакту, початок діалогу. Оскільки тема гостра і складна, говорили за зачиненими дверима. Сторони визнали "позитивним і обнадійливим факт створення робочих груп із підготовки діалогу, метою якого є подолання розділення українського православ'я і відновлення Богом заповіданої церковної єдності". Учасники переговорів висловили сподівання, що за підсумками їхньої роботи такий діалог буде започатковано після відповідного рішення синодів.

"З'явилася можливість для налагодження безпосереднього діалогу між УПЦ та УПЦ КП з метою подолання існуючого церковного розділення. Ця можливість повинна бути використана", - йдеться у протоколі зустрічі, який представники церков виголосили по її закінченні. Згідно з ним, двосторонні зустрічі відбуватимуться періодично, по чергово на території обох церков. На них мирно обговорюватимуть конфліктні питання, наявні та ті, що виникатимуть у майбутньому.

Порадившись, представники УПЦ МП та УПЦ КП "прозріли" й побачили цілу низку позитивних прикладів своєї попередньої співпраці, зокрема викладання у школах "Основ християнської етики", опіки над військовослужбовцями та над особами у місцях позбавлення волі. Корисною визнали співпрацю в рамках Всеукраїнської ради церков, яка дозволила вирішити "такі важливі проблеми, як повернення громадам права набувати землю у постійне користування і встановлення тарифів на газ для опалення храмів на рівні цін для населення". Відзначено поступ щодо налагодження співпраці у питаннях уніфікації української богословської та богослужбової термінології.

"Позитивним є сам факт зустрічі, - розповів "УМ" учасник переговорів від Київського патріархату, глава інформаційно-видавничого відділу УПЦ КП єпископ Євстратій (Зоря). - Ще кілька років тому вона видавалася б неймовірною. Після багаторічного протистояння накопичилося багато негативу й все це треба тепер виправляти й вирішувати.

Ми не відчули якоїсь ворожості чи нетерпимості з боку представників Московського патріархату. Ми всі досвідчені люди, і тому говорили про те, що нас єднає, шукали спільні точки дотику, а не те, що роз'єднує нас. Ми свідомо уникали спірних питань, оскільки ми знаємо позицію представників УПЦ МП із цих питань, а вони знають нашу. Ми розуміємо, що це довгий шлях, і всього не вдасться вирішити зразу".

"Коли буде результат - я не можу сказати, і, певно, ніхто не може, - продовжує Євстратій. - Проте ми віримо, що результат буде - Єдина помісна православна церква в Україні. Ми сподіваємося, що ця зустріч стане поштовхом для примирення і між духовенством і паствою двох церков. Ми мали на меті примирити дві церкви, а не дванадцять священників, тому це довгий процес".

За словами Євстратія, митрополит Володимир хоч і перебував неподалік учасників зустрічі, прогулювався по території Лаври, але не брав участі в переговорах. Водночас він був "незримо присутній". "Ця зустріч відбулася значною мірою через його принципову позицію, без нього вона б не відбулася", - каже отець Євстратій.

"Щоб подолати ворожечу"

Зустрічі передували рішення синодів обох церков про відновлення діалогу. Синод УПЦ Московського патріархату ухвалив рішення 9 вересня: "УПЦ починає цей діалог заради відновлення єдності українського православ'я", - заявив речник митрополита Київського Георгій Коваленко. УПЦ МП також вирішила активізувати переговори з Українською автокефальною православною церквою, яка висловила бажання перейти під омофор Константинопольського патріарха. Якщо таке бажання реалізується, це достроково поховає плани створення Єдиної помісної церкви, вважають в інших конфесіях.

14 вересня озвався і Синод УПЦ КП, який утворив робочу групу з підготовки діалогу з УПЦ МП.

Як зазначив єпископ Євстратій, найближча мета - "щоб люди, які сповідують одну православну віру, починали вчитися бачити один в одному не ворогів, а все-таки братів і сестер. Нехай таких, що в чомусь не є єдиними, але сповідують одну православну віру".

У свою чергу Георгій Коваленко повідомив, що в УПЦ МП не чекають швидких результатів, проте "початок діалогу - це вже результат".

Приречені на єдність

Власне, УПЦ Київського патріархату завжди декларувала готовність до діалогу з представниками українського православ'я, які залишилися у підпорядкуванні Московського патріарха. Натомість УПЦ Московського патріархату пройшла тривалий шлях від "партії вірності Білокам'яній", коли на початку 90-х утворилася "розкольницька" УПЦ КП, до "осередку вільнодумства" в межах Московського патріархату останніми роками, коли митрополит Київський Володимир (Сабодан) та - особливо - його молоді помічники "дозволяють собі" висловлювати діамет-

Є КОНТАКТ!

Учора в Києві вперше зустрілися за столом переговорів делегації православних церков Київського та Московського патріархатів

Це ніде не анонсували, і навіть у церковних прес-службах плуталися, намагаючись відповісти на запитання "УМ", чи справді "крига скресла" й ієрархи УПЦ КП та УПЦ МП погодилися хоча б зустрітися для започаткування діалогу. Поки що надто рано називати його "діалогом про об'єднання". Проте, аби зрозуміти значення цієї зустрічі, варто пригадати, що з часу утворення Київського патріархату впродовж 17 років в УПЦ МП не визнавали іншої форми можливого спілкування, крім колінного покаяння своїх опонентів. Учора представники колись єдиної церкви вперше зустрілися на рівних і дали несміливу надію на те, що як не вони, то їх наступники знову стоятимуть поруч на літургії Єдиної Помісної Української Православної Церкви.

рально протилежну до московської українську державницьку позицію.

Київський митрополит - офіційно друга особа в ієрархії Російської православної церкви і головний претендент на патріарший престол після смерті попереднього Московського патріарха. Та, "на біду", за час свого врядування у Києві митрополити занадто "українізуються" і для того, щоб очолити російське православ'я, вже "не годяться". Свого часу головним претендентом на виборах нового патріарха був Філарет (Денисенко), проте перед цим він відзначився виборюванням окремого статусу для українського православ'я та заохоченням церковного книговидавництва українською. Відтак Московським патріархом обрали Алексія, а Філарет зі своїми прихильниками з часом утворив окрему УПЦ КП. Саме позиції Філарета УПЦ МП завдячує більшістю своїх вольностей і власне своїм "окремлішим статусом". Москва пішла на створення самоуправної Української православної церкви, аби хоч якось втримати у своїй орбіті українських православних вірян, які з 1991 року опинилися в іншій країні.

Коли наприкінці 2008-го - на початку 2009-го, після смерті патріарха Алексія, почалися "виборчі дебати" про те, хто займе його місце, на вірного Москві німецького митрополита Київського Володимира полилися тонни бруду. У російській пресі й "бомонді" його заставували ледь не "українським націоналістом", адеже говорить українською, фактично визнав Голодомор геноцидом, дозволяє собі не погоджуватися з офіційною позицією Кремля. Стало зрозуміло, що єдиний спосіб зберегти автономію для УПЦ МП - це втілення гасла письменника Хвильового "Геть від Москви!".

Як вважають експерти, теперішні кроки УПЦ МП до зближення з УПЦ КП спричинені недавнім візитом Московського патріарха Кирила. "Патріарх Кирило під час візиту в Україну так закрутив гайки в УПЦ МП, настільки чітко продемонстрував фіктивність її так званої автономії, настільки виразно підкреслив політичну доцільність подальшого перебування УПЦ МП у лоні РПЦ, що змусив підмосковську частину нашого православ'я виявити характер", - пише у своєму блозі на "Українській правді" політтехнолог Олег Медведєв, близький до КП.

Час покаже, наскільки вистачить характеру ієрархів УПЦ МП, особливо якщо після найближчих президентських виборів в Україні проявляти проукраїнську позицію стане значно важче.

СТОРОНИ ПЕРЕГОВОРІВ

Від УПЦ Московського патріархату в зустрічі брали участь: архієпископ Білоцерківський і Богуславський Митрофан, керуючий справами УПЦ, архієпископ Антоній, архімандрит Кирило (Говорун), протоієрей Петро Зуєв, помічник ректора Київської духовної академії і семінарії Володимир Бурега; також до робочої групи УПЦ МП входить

протоієрей Микола Данилевич, але він перебуває з візитом у Канаді.

УПЦ Київського патріархату представляли: голова робочої групи, ректор Київської православної богословської академії митрополит Переяслав-Хмельницький Димитрій, єпископ Васильківський Євстратій (Зоря), архімандрит Єліфаній, протоієрей Петро Зінч та Олег Малаяк, аспірант Київської православної богословської академії Михайло Сивак.

ІСТОРІЯ ПРАВОСЛАВНОГО РОЗКОЛУ

31 січня 1990 р. - створена Українська православна церква (УПЦ) на основі Київського екзархату РПЦ. Їй надано права, близькі до автономії, але не визначено чітко її канонічний статус.

9 червня 1990 р. - предстоятелем УПЦ обрано митрополита Філарета, який доти очолював Київський екзархат РПЦ.

9 липня 1990 р. - єпископат УПЦ звертається до новообраного патріарха Московського Алексія II з проханням розширення самостійності й самоуправління УПЦ.

Жовтень 1990 р. - Архієрейський собор РПЦ надав УПЦ самостійність в управлінні. Тоді ж предстоятель УПЦ отримав титул "Блаженніший" - його мав обирати єпископат УПЦ і благословляти Московський патріарх. Синод УПЦ також отримав право самостійно обирати і святити нових єпископів, засновувати і скасовувати єпархії в Україні.

24 серпня 1991 р. - проголошення Незалежності України.

Помісний собор УПЦ звертається до єпископату РПЦ із проханням дарувати Українській православній церкві повну канонічну самостійність - автокефалію, а також просить сприяння у подальшому утворенні патріархату. Проте невдовзі після собору частина єпископату відмовляється від своєї попередньої підтримки постанов собору. У пресі з'являються статті, в яких митрополита Філарета обвинувачують у співпраці з КДБ.

31 березня - 4 квітня 1992 р. - Архієрейський собор РПЦ у Москві відмовив УПЦ в автокефалії; її предстоятелю запропоновано подати у відставку. У всій УПЦ починаються переслідування прихильників митрополита Філарета.

27 травня 1992 р. - у Харкові відбувається Архієрейський собор УПЦ, яким керує митрополит Харківський Никодим (Русак). Собор звільнив митрополита Філарета від обов'язків предстоятеля і вивів його поза штат із заборонаю священнодіяти. Новим предстоятелем обрано митрополита Ростовського Володимира (Сабодана), який доти не входив до складу єпископату УПЦ. Українська влада не визнала рішення Харківського собору і продовжувала визнавати предстоятелем УПЦ митрополита Філарета.

11 червня 1992 р. - Архієрейський собор РПЦ оголосив про позбавлення

Філарета (Денисенка) всіх ступенів священства. У відповідь митрополит Філарет відмовився це визнавати і здійснив хіротонію нового владики.

25 червня 1992 р. - Всеукраїнський православний собор, на якому об'єднуються Українська православна церква і Українська автокефальна православна церква у єдину Українську православну церкву - Київський патріархат. Собор визнав незаконним рішення Архієрейського собору РПЦ. Першим предстоятелем УПЦ КП проголосила Патріарха Мстислава (Скрипника), а Філарета - його заступником.

1993 р. - після смерті Мстислава новим предстоятелем УПЦ КП став Патріарх Володимир (Романюк). УПЦ МП тимчасово втратила статус привілейованої, оскільки тодішній Президент України Леонід Кравчук підтримав позицію митрополита Філарета і створеної ним УПЦ КП. УПЦ мало не втратила свій юридичний статус, але через втручання громадськості і російського уряду таки його зберегла. У більшості випадків УПЦ вдалося зберегти свої приміщення і храми, а також впливи в регіонах.

1994 р. - перемога на президентських виборах проросійського кандидата Леоніда Кучми повертає панівні позиції УПЦ МП. Новий глава держави зустрічається з ієрархами УПЦ, допомагає у будівництві церков, повертає їй храми, у т.ч. пам'ятки архітектури національного значення, що викликає невдоволення інших конфесій, особливо УПЦ КП.

22 жовтня 1995 р. - Філарет обраний предстоятелем УПЦ КП з офіційним титулом Патріарха Київського і всієї Русі-України.

1996-2000 рр. - ініціатива в УПЦ МП добитися більшої автономності не знаходить підтримки в ієрархії південних та східних областей України.

1997 р. - за поданням єпископату УПЦ МП Архієрейський собор РПЦ видав "Акт про відлучення від церкви (анафему) монаха Філарета (Денисенка)" за "розкольницьку діяльність".

2000 р. - Президент Леонід Кучма на урочистому святкуванні 2000-ліття Різдва Христового заявив про необхідність об'єднання українського православ'я і створення Єдиної помісної православної церкви. На це предстоятель УПЦ митрополит Володимир (Сабодан) відповів, що церква стане єдиною, коли покаються й повернуться до неї ті, хто відійшов.

Липень 2008 р. - предстоятель УПЦ КП Філарет та її ієрархи як представники "неканонічної" церкви не беруть участі в офіційному святкуванні 1020-річчя Хрещення Русі та зустрічі з Вселенським патріархом і патріархами світових православних церков, які приїхали до Києва на урочистості.

Ігор Тарасюк:

Це Тимошенко просила віддати "Межигір'я" уряду. Що ми і зробили

Тимошенко просила "Межигір'я" віддати Кабміну

Ігор Тарасюк - чи не єдина людина з оточення Віктора Ющенка, яка за роки президентства не втратила його довіри. Змінювалися глави адміністрацій, влаштовувалися чистки "любим друзям" і людям Балоги, але Тарасюк був поруч. Навіть легендарна Віра Іванівна то наближалася до тіла №1, то відправлялася у почесне заслання губернатором. Можливо, тільки керівник особистої охорони Ющенка може конкурувати з подібною непохитністю позицій при президентському дворі, як у Тарасюка.

Ющенко і макет чергового мега-проекту.
Фото прес-служби президента

Сьогодні Ігор Тарасюк став начальником виборчого штабу Ющенка, хоча, схоже, сам не знає, чого хоче його патрон. Тарасюк, що створив агропромислового гіганта "Нашу Рябу", людина дуже прагматична - і він розуміє, що підстав говорити про перемогу не більше, ніж у наших бройлерів посунути "ніжки Буша" на американському ринку.

У цьому інтерв'ю Тарасюк попросив не турбувати його на тему 2010 року, взявши тайм-аут до початку виборчої кампанії.

Натомість до Тарасюка накопичилося багато запитань як до керівника Державного управління справами.

Ця напівсекретна структура при секретаріаті президента була створена закритим указом Леоніда Кучми. Але завгоспи Банкової займалися не лише забезпеченням президента усім необхідним. Поступово в управління ДУС перетягувалися одні об'єкти, відчувалися інші, а десь по-дорозі зароблялися мільйони.

Два попередника Ігоря Тарасюка закінчили погано - Юрій Дагаєв завчасно пішов з життя, а Ігор Бакай втік до Росії, де отримав новий паспорт з двоглавим орлом на обкладинці.

Розмір підсобного господарства Банкової став відомий лише після помаранчевої революції. Виявилось, що тільки резиденції для найвищих посадовців в Україні 14 штук, а загалом в управлінні ДУС перебувало 85 підприємств.

Щоправда, за Тарасюка цей список скоротився на декілька позицій. Три господарства він віддав до Міністерства аграрної політики, а скандально відома резиденція "Межигір'я" опинилася у друзів Віктора Януковича.

Натомість Тарасюк займався мега-проектами Віктора Ющенка, які стануть символами цієї п'ятирічки: "Арсенал", меморіал жертвам Голодомору, Батурин.

Для інтерв'ю Тарасюк признає зустріч у тому ж кафе "Сюрприз", де він був зафіксований "Українською правдою" на "таємній вечері" з Арсенієм Яценюком. Протягом розмови він викурює сигару за сигарою та розповідає про свої чотири з половиною роки служби в Банковій.

- Заступаючи на посаду, ви оголосили план реформування ДУС: усі непрофільні активи будуть продані, а ви зосередитеся на життєдіяльності президента. Але за цей час нічого не змінилося, ДУС так і залишається непублічним і непрозорим.

- Для мене публічність - це не участь у ток-шоу. Для мене публічність - це механізм. Сьогодні ДУС живе виключно в рамках державного бюджету. Коли до мене приходять запити від журналістів: "Який бюджет ДУС?" я завжди відповідаю: "Дивіться державний бюджет, там все написано, з розшифровками, постатейно".

- Скільки в державному бюджеті закладено витрат на ДУС в цьому році?

- 800 з чимось мільйонів гривень. Серед них багато загальнодержавних програм, які ми ведемо. Наприклад, 200 мільйонів на "Мистецький Арсенал" - це бюджет ДУС чи ні? Реставрація "Маріїнського палацу" - це бюджет ДУС чи ні?

Якщо відібрати невластиві ДУС загальнонаціональні програми, то у нас відбулося скорочення видатків, порівняно з минулим роком, на 40%.

Що таке публічність? Перше, що ми зробили - це відкрили свій сайт...

- Найцікавіше там - це розділ "державні закупівлі". Але ви вивішуєте лише незначні видатки - наприклад, на проведення соціологічних досліджень. І немає ні слова про масштабні закупівлі, того ж палива...

- Значить, ці закупівлі вже відбулися. Всі закупівлі ми ведемо прозоро.

Друге - ми позубулися непрофільних активів - це Дібрівський кінний завод, радгосп "Чайка", Житомирський горілчаний завод, які ми передали в Міністерство аграрної політики. Якщо говорити про публічність, ми відповідаємо в основному на всі запити журналістів.

- Це не зовсім так. Ми надсилали безліч запитів щодо розподілу державних дач серед чиновників і укладення ними так званих "інвестиційних договорів" на покращення житлових умов. Але не отримували відповіді. Та ж Богатирьова знесла старий будинок і зводить маєток на декілька мільйонів доларів. Невже ви думаєте, що вона віддасть його державі?

- За законом, на території "Конча-Заспи" не може здійснюватися будівництво нових будинків, тому що у "Конча-Заспи" немає акту на постійне землекористування. Там може проводитися лише реконструкція.

- Але це лише на папері називається "реконструкція". А насправді зноситься під нуль старий будинок і відбудовується будівництво нового!

- На території "Конча-Заспи" є старі дерев'яні будинки, збудовані у 1950-60 роках. Їх балансова вартість - наприклад, 100 тисяч гривень. Якщо державний службовець не має пільг, я можу його здавати на умовах оренди. Якщо він підпадає під дію пільги, то отримує будинок у користування безкоштовно.

Далі що відбувається? Ми заключаємо договір. Не обов'язково будинок буде знесений, можуть бути просто поклеєні шпалери, змінений туалет - неважливо. Наступним кроком вони повинні погодити проект реконструкції у Київській міській адміністрації.

Потім вони повинні отримати ордер на

проведення робіт. Далі реконструйований будинок вводиться в експлуатацію. Причому, нова вартість цього будинку перестав бути державним чиновником і втратив право на безкоштовне проживання, він повинен мені оплачувати від 7% до 22% від балансової вартості на рік. Розмір відсотка залежить від того, орендується цілісний майновий комплекс, тобто з землею (7%), чи просто нерухоме майно (22%).

У рахунок своєї інвестиції людина має право не розраховуватися, проживаючи в цьому будинку. Якщо вона сплачує 22%, то не розраховується близько п'яти років, поки в рахунок сплати буде зараховуватися її інвестиція. А далі держава повинна визначитися - їй потрібен такий орендар чи ні.

- Як ви уявляєте, щоб людина виїхала з будинку, який вона збудувала власним коштом?

- Це передбачається у договорі. І це не мої ризики! Якщо ти хочеш ризикувати, збудувати дорогий будинок, прожити п'ять років, а потім з'їхати - будь-ласка! Ти хочеш ризикнути і щоб через п'ять років тебе виселили - твої проблеми, вкладай. Я до цього не маю найменшого стосунку!

- І ви стверджуєте, що ніхто не набув права власності на нові будинки?

- Ні, ніхто.
- Але був оприлюднений інвестиційний договір між державною

"Пушчу-Водицею" і заступником генпрокурора Ренатом Кузьмичем, за яким він набуває право власності на новозбудований об'єкт - окрім тієї площі, яку складав старий будинок.

- Я не пам'ятаю, що було написано у Кузьміна. Я в інвестиційних договорах не передбачаю відчуження державної власності.

- Але після того, як ви підете з посади, ваш наступник домовиться з ними в тіймовому режимі...

- Це вже буде питання не моєї моралі.

МЕБЛІ КУЧМИ ПІШЛИ В МИТРОПОЛИЧІ ПАЛАТИ

- Чи не простіше було продати "Конча-Заспу" і "Пушчу-Водицю" на аукціоні, а виручені гроші спрямувати на "Лікарню майбутнього" або "Мистецький арсенал"?

- Не простіше. Ми думали над цим питанням. Цінність представляє лише земля, яка знаходиться на цій території. Будинок 1956 року не являє жодної цінності. Але у ДУС немає акту на землекористування в "Пушці-Водиці" та "Конча-Заспи". Не будемо уточнювати, чому немає. Щоб видати акт на землекористування, потрібно, щоб були врегульовані всі спори, і у нас були гроші на землеобміри і т.д.

На сьогодні "Пушча-Водиця" і "Конча-Заспа" відносяться до Києва. Земля належить громаді Києва, вона передана у ДУС в користування. Виходить, ми повинні відмовитися від цієї землі. Але після відмови ми втрачаємо вплив на цей процес, і що

Ігор Тарасюк і Сергій Таруга

Тарасюк, міністр культури Вовкун і заступник глави секретаріату Шлапак

Віктор Ющенко та Ігор Тарасюк за улюбленою справою.
Фото прес-служби президента

відбуватиметься з цією землею далі - ми можемо лише уявити.

І що це значить - продати "Кончу-Заспу"? Давайте продамо 70 тисяч гектарів "Залисся"! Що залишиться? "Конча-Заспа" - це 80 гектарів лісу під містом Києвом. Там по 15 соток виділено 50 чи 70 будинків. Що ми повинні продавати? Ліс? Ми тоді його втрачаємо абсолютно!

- З іншого боку, ці резиденції - це своєрідна валюта президента, щоб контролювати лояльність посадових осіб. Кому треба - ті отримують будинки...

- Президент не дав ні одного дозволу на поселення жодного чиновника. Він не має права видавати укази, які регламентують економічні питання.

Є постанова Кабміну, де записано, які категорії чиновників мають право на державну дачу. Потім вони до мене пишуть звернення: "Відповідно до постанови уряду, прошу забезпечити мене державною дачею". І президент на це не впливає.

- Коли ви даєте державні дачі посадовцям, чи враховуєте, що у цього чиновника вже є своя приватна дача?

- Ні, видача дач регулюється постановою уряду.

- Особисто ви маєте будинок в "Конча-Заспі"?

- Так, я проживаю на території "Конча-Заспи".

- На якій підставі?

- На підставі договору, я плачу 30 тисяч гривень в місяць за користування цим будинком. Це будинок десь на 180 метрів, покращень я не робив.

- Чому б вам не оприлюднити список всіх мешканців "Кончі" та "Пуці"?

- У мене немає цілі виходити з такими ініціативами. Це - пар, а не публічність.

- Але ці резиденції утримуються платниками податків! Чому громадяни не мають права знати, хто там проживає?

- Ці люди визначаються постановою Кабміну, яка є публічною.

- У "Пуці-Водиці", наприклад, ведеться масштабне будівництво для Івана Плюща. Яким коштом?

- Він робить це за свої гроші.

- Але жодної пенсії державного службовця на це не вистачить!

- Ваше запитання не до мене.

- Ще одне питання - про роздачу квартир. Є інформація про те, що прес-секретар президента Ірина Ваннікова звернулася з проханням надати їй квартиру...

- Таке звернення було, але квартиру ми не дали, бо у нас сьогодні немає вільного житла.

- Коли ви прийшли в ДУС, частина кримських санаторіїв була відчужена від ДУС за керівництвом вашого попередника Ігоря Бакая. Яка сьогодні доля цих санаторіїв?

- Це питання до Генпрокуратури. Можу сказати, що готель "Дніпро" (його в 2004 забрала структура Максима Курочкіна) ми повернули до державності, дачу Брежнева "Гліцинію" (її купив "Внешторгбанк Росії") - також повернули. Ми навіть виграли суд у Москві.

- Меблі з кабінету Леоніда Кучми так і не були продані?

- Ні. Ми передали їх у Софію Київську в Митрополіччя палати. У них не було грошей на придбання меблів, а ці все одно знаходилися на складі, і ми їх віддали.

МИ ВІДДАЛИ "МЕЖИГІР'Я" УРЯДУ І БІЛЬШЕ НИМ НЕ ЦІКАВИЛИСЯ

- Поясність ситуацію з "Межигір'ям". Банкова усунулася від процесу, дозволила відбутися відчуженню і отримала два будинки на Парковій дорозі. Як таке може бути: зараз ви кажете про необхідність збереження лісів "для майбутніх поколінь", а "Межигір'я", де такі самі ліси, взяли і відпустили?

- Ще коли Юлія Володимирівна очолювала уряд перший раз, Кабмін неодноразово писав листи, що у них немає території для резиденції прем'єра, для проведення заходів. І були неодноразові звернення прем'єр-міністра передати "Межигір'я" на баланс Кабінету міністрів. Зрештою ми прийняли таке рішення.

- І подальша доля цього об'єкту вас не цікавила?

- Що значить "цікавила-не цікавила"? Це якби я прийшов до вас додому і почав вказувати: "це - роби", а "це - не роби"...

- Але ви давали відмову від постійного користування землею під "Межигір'ям"!

- "Межигір'я" був відокремлений підрозділ ДУС. Ця земля була закріплена за "Межигір'ям". І коли ми передавали об'єкт Кабміну, ми передавали не тільки будинки, але і землю.

- Коли відбувалися ці події, ви розуміли, що ця багатоходовою комбінація закінчиться виведенням "Межигір'я" з державної власності?

- Моя компетенція завершилася на переведенні "Межигір'я" з ДУС до Кабінету міністрів. У мене був лист уряду, постанова уряду, і на підставі цього я діяв. Як я можу цікавитися? Підняти трубку і запитати міністра: "Що ти будеш з цим робити?"

- Існує інформація, що виведення "Межигір'я" - це був один з елементів згоди Януковича на дострокові вибори. Бо всі події завершилися перед днем виборів 30 вересня 2007 року.

- Я такою інформацією не володію.

- Ви добре розбираєтесь у фінансовій складовій, зробили великий бізнес і точно знаєте, чи може бути рівноцінним обмін всього "Межигір'я" на два напівзруйнованих будинки на Парковій дорозі...

- Я не можу сказати, рівноцінне чи ні. Це питання не в моїй компетенції. Розмови про Паркову алею велися з метою створення цілісного комплексу Маріїнського палацу.

- Ще одна резонансна тема - це зведений житловий будинок у дворі секретаріату президента, який побудував депутат від Партії регіонів Григорій Смітюх. Дозвіл на його будівництво був отриманий за часів Леоніда Кучми. Сьогодні цей об'єкт псує краєвид з будь-якої точки в центрі Києва...

- Колись це був наш майданчик. Там стояв житловий будинок, який знаходився на балансі в нашої дочірньої компанії "Укрінвестбуд". Потім всі квартири в цьому будинку викупили, а сам будинок знесли. Нам як ДУС передали п'ять квартир у новому будинку. Їх розподілили в часи Кучми.

Ті квартири отримали керівники адміністрації попереднього президента та ДУС: Загородній, Ткачук... Досі не можемо їх відсудити. Дійшло до Верховного суду, який визнав нашу правоту. Але потім позови почали подавати дружини цих керівників. Потім будуть подавати їх діти...

Земельна ділянка належала місту. Потім будівельники викупили землю під цим будинком у Києва. Спочатку у них був проект на 14-поверхівку, погоджений КМДА, але вони його довели до 21 поверху, прикрившись дозволом Міністерства будівництва.

- Це було законно?

- Подивимось, як вони будуть вводити цей будинок у експлуатацію!

- Маєток на вулиці Липській, де знаходиться штаб-квартира Партії регіонів, також колись знаходився на балансі ДУС...

- Це така сама історія. Колись це був дореволюційний "губернаторський будинок". За моїх попередників будівлю відчужили в ДУС. Зробили новий проект на цей будинок, викупили землю під ним, знесли і збудували новий у такому ж стилі.

ТАРУТА ВІДМОВИВСЯ ФІНАНСУВАТИ "ЛІКАРНЮ МАЙБУТНЬОГО"

- Великий резонанс у суспільстві має історія з "Лікарнею майбутнього", на яку збирали кошти не лише з великих спонсорів, але і з простих громадян. Досі нічого не зроблено, президент бідкається про зарегульованість цього питання. Але ж президент - це перша особа в державі, яка має важелі впливу для швидкої реалізації цього проекту.

- Президент України працює в законодавчому полі, і є процеси, які йому невідкладні. Виготовлення проектно-кошторисної документації займає певний період. І дзвони комусь чи не дзвони, але коли прораховуються конструкції, на це потрібен час.

У процесі створення "Лікарні майбутнього" ми зіштовхнулися з деякими речами, які ми не передбачали.

Наприклад, щоб адаптувати цей проект на території України, треба було змінювати ДБН (Державні будівельні норми). У нас була ідея збудувати лікарню не як стіни - у нас дуже багато є стін, де можна зробити лікарню. Ми хотіли взяти сюди технології, які використовуються на Заході. Чи це технології? Наприклад, у нас

зарегламентовані ширина коридору і прийомного відділення при провезенні хворого.

"Лікарня майбутнього" повинна була бути центром прийняття нових рішень для подальшого розвитку в цій частині медицини.

Ми взяли їхню логістику, і коли почали адаптувати цей проект, то зіштовхнулися, що такий проект наші норми не дозволяють робити. Бо вони не стикуються. А західне обладнання, яке сюди привезуть, не дає ефективності у прив'язці до тих норм, які існують у нас.

Тобто ми крім розробки проекту самої будівлі, прив'язки його до місцевості, повинні були ламати стереотипи відносно технологій, які працюють на Заході. Бо якщо ми привезли сюди проект, який не адаптований до України, ми не можемо його ввести в експлуатацію. Ця робота, яку ми проходили весь цей час.

- Однак хворим українським дітям все одно, який це проект - український чи західний. Для них головне - вже зараз отримати адекватну допомогу!

- Такі проекти не будуються у прискореному режимі. І коли мені говорять, що ми рік нічого не робили, то мають на увазі: "Чи не краще за ці гроші купити установку і розташувати її у "Охматдіт"? А далі постане питання: "А чи передбачене це приміщення для встановлення такого обладнання?" Я відразу скажу: "Не передбачено".

На сьогодні гамма-ніж неможливо встановити у "Охматдіт", бо у нас немає норм у законодавстві для такого роду об'єктів. Для цього потрібна нова будівля, яка вимагає відповідного радіаційного захисту.

Цю проблему треба було вирішувати кардинально. І без створення такого центру, який би притягнув сюди технології, він не мав перспективи. Сьогодні проект уже вийшов на фінальну стадію. Ми вже будемо "Лікарню майбутнього", закладаємо фундамент. І до нового року буде готовий нульовий цикл.

- Де гарантії, що після відставки президента Ющенка цей проект буде реалізовано?

- Він потрібен суспільству. Якби ми не почали цей процес, не втягнулися в нього, то ми точно ніколи не зрушилися би з мертвої точки. Зараз він зрушений. Ми маємо проект, який відповідає всім сучасним нормам.

- Скільки реально акумульовано грошей на "Лікарню майбутнього"?

- 118 мільйонів гривень.

- Скільки складає бюджет всього об'єкту під ключ?

- Ми його перераховуємо для пониження будівельної вартості. Думаю, вийдемо на 600 мільйонів гривень.

- Де компенсувати різницю в півмільярда?

- Будемо шукати. Я розмовляв з багатьма людьми, хто будував такі проекти на Заході. Всі подібні проекти починалися, коли у них не було на руках всієї суми, а було 10-20%. А загалом у нас підписано зобов'язань на 328 мільйонів гривень.

- Скільки з цих 118 мільйонів знаходиться на рахунку в "Трансбанку"?

- Здається, вже нічого не знаходиться. Всі кошти переведено в державний "Ексімбанк".

- Правда, що Сергій Тарута з ІСД відмовився фінансувати проект "Лікарня майбутнього"?

- Так. Він не підписав угоду з "Фондом Україна-3000".

- Тарута це якось пояснив?

- Ну, ви знаєте, фінансовий стан у людей буває різний...

- Скільки він брав зобов'язань?

- Здається, 15 мільйонів доларів.

- А скільки ви особисто своїх грошей вклали в "Лікарню майбутнього"?

- Близько мільйона.

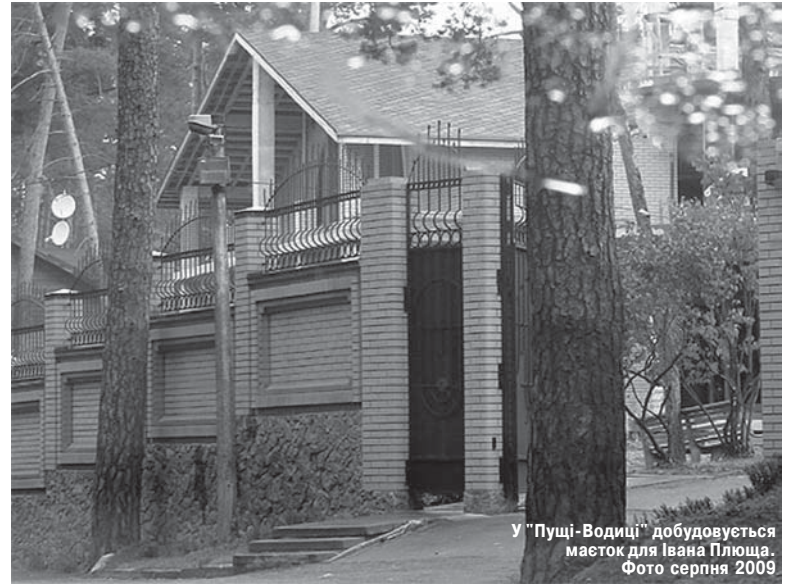
МІСЦЕ ПІД МЕМОРІАЛ ГОЛОДОМОРУ ВИБИРАВ ПРЕЗИДЕНТ

- Президенту Ющенку часто дорікають, що його проекти відірвані від реального життя. Як приклад наводять "Батурин". Який сенс вкладати величезні кошти в будівництво, створювати подібний ліцей на такій відстані від Києва, якщо там немає жодної інфраструктури?

- Якщо керуватися такою логікою, то ми взагалі не повинні нічого робити, а сидіти, поки впаде манна небесна. По-перше, це величезний історико-культурний заповідник, палац останнього гетьмана Розумовського, на базі якого має бути ліцей. Це відбудована Батуринська Фортеця, будинок Кочубея. Щовихідні Батурин відвідує близько 5 тисяч туристів, це другий

Новий борт №1 в Україні - Airbus A319

У "Пуці-Водиці" добудовується маєток для Івана Плюща. Фото серпня 2009

за популярністю туристичний маршрут після Київської Лаври.

Президент Ющенко може по праву пишатися цим, без перебільшення, мега-історичним проектом. Розвиток інфраструктури - це обов'язкова частина цього вже популярного в народі туристичного маршруту.

Ви самі хоч раз поїдьте в Батурин - і побачите, що там провели газ, зробили якісні дороги. Облаштувати, розвинути Батурин - це вигідно.

І якщо не був побудований Батурин, то ми би взагалі не говорили на предмет "е логістика чи немає". З'явилася точка - значить, буде й інфраструктура. Я вже не говорю про те, що це історична цінність, відновлення нашої історії.

- Питання про адекватність проектів президента викликає сучасності. Комплекс жертв Голодомору кошторисом 750 мільйонів у країні, де сьогодні частина суспільства живе за межею бідності та просто недоїдає - чи це не цинізм?

- Той монумент, що збудовано, коштував 160 мільйонів.

- 750 мільйонів - це кошторис всього цілісного проекту з музеєм Голодомору!

- Це дуже далека перспектива. Якщо так розмірковувати, то нам і Євро-2012 не потрібне, а нам потрібна ковбаса. Давайте не будувати дороги, готелі, аеропорти, бо "ми - ковбасна нація".

- Ідеться про те, що значна частина грошей витрачається на антисучасні роботи в зв'язку з будівництвом там комплексу Голодомору. Сталося це в зв'язку з забаганкою президента, щоб комплекс був саме в цьому схилі. Чи не правильніше було відкрити його в іншому місці, де це призвело би до таких наслідків?

- Меморіал, який вшановує пам'ять жертв однієї з найбільшої в історії людства трагедії, має бути розташований у почесній, центральній частині будь-якого українського міста або села.

Місце для Меморіалу було вибрано вдало з точки зору доступності до нього якнайбільшою кількістю відвідувачів. Меморіал гармонійно поєднується із Лаврою, якщо дивитися на нього з протилежного боку Дніпра. Це дійсно вибір президента - і це правильний вибір, і з ідейної позиції, і з оглядової.

Щодо загрози антисучасних робіт - то скажу, що Києво-Печерська Лавра вже багато століть стоїть на Дніпровських схилах, і ніяка стихія, окрім злої людської волі, не може її зруйнувати. Можу припустити, що загрози, про які ви говорите, більшою мірою надумані нашими недоброзичливцями.

СВІЙ ЛІТАК МИ ВІДДАЛИ КАДДАФІ

- Скільки на сьогодні витрачено коштів на "Мистецький Арсенал"?

- Десь 250 мільйонів гривень. Це з посланим фундаменту і усіма роботами.

- Чи не раціональніше його було віддати приватним інвесторам під чіткі умови, що "це буде музей з такою-то концепцією". А ці 250 мільйонів витратити на "Лікарню Майбутнього"?

- Держава повинна мати свій музей. Ви можете уявити, щоб французи сказали: "Давайте, щоб зменшити бюджетне навантаження, продамо частину Лувру?"

Ми розглядаємо можливість освоєння приватних коштів. Ми розуміємо, що бюджет на сьогодні не може потягнути цей комплекс. І утримання такого музею в майбутньому буде коштувати великих коштів.

На сьогодні ми пропонуємо другу частину музею під приватні інвестиції. Сама будівля "Мистецького Арсеналу" - це територія, де є державна власність, але буде територія, де інвестори зможуть збудувати за свої кошти музей сучасного мистецтва, музей кіно. Ми вже вели переговори на цю тему з Віктором Пінчуком.

- Ще одна скандальна тема навколо ДУС - це новий літак для перших осіб держави. Парадокс заключається в тому, що Ющенко замовив Airbus A319, отримав весь негатив, але скористатися ним не встигне...

- Ющенко не замовляв літак для себе. Це літак для вищих посадових осіб держави. І немає значення, буде Ющенко президентом чи ні. В 2010 виходить з експлуатації передостанній літак для вищих посадових осіб. В 2011 - виходить з експлуатації останній літак. Якби ми не почали цей процес три роки тому, то ми вийшли би на ситуацію, коли в нас не було би жодного літака!

- Коли ж буде поставлено літак для перших осіб?

- Думаю, десь в наступному місяці. Зараз вони роблять технічні об'єкти, там не працює частина обладнання. Але це вже технічні питання.

- Скільки склав загальний кошторис цього літака?

- 68 мільйонів доларів.

- Чи за ці кошти дешевше було б замовити українських літак?

- А ми замовили. Є рішення Кабміну про оновлення всього парку літаків авіакомпанії "Україна". Там передбачалося будівництво одного далекомагістрального літака та введення в експлуатацію двох АН-148. На сьогодні АН не може дати нам жодної машини, їх в природі не існує. У нас є один АН-74, який був придбаний по лізингу за часів Кучми, але сьогодні він не літає, бо немає запчастин до нього.

- Правда, що літак, який в цьому році був переданий лівійському лідеру Муамару Каддафі, виготовлявся для ДУС?

- Так. У нас є контракт на поставку літака. І було прийнято рішення, що готовий літак віддадуть Каддафі, а наш буде пізніше.

Декілька років тому в українському кінопрокаті був американський фільм "Містифікація", заснований на реальних подіях. Стрічка розповідає про письменника, який замислив опублікувати вигадану біографію мільярдера Говарда Х'юза. Він мав підстави сподіватися, що брехня пройде за чисту монету. По-перше, він частково наповнив книгу правдивими фактами. А, по-друге, письменник був переконаний, що мільярдер, який вів затворницьке життя, не наважиться заради спростування перервати мовчанку, яка тривала десятиліттями. Але американський магнат зламав усі плани і особисто зателефонував у редакцію. У підсумку містифікація була викрита. А письменнику довелося готувати книгу на іншу тему - про те, як він затіяв цю авантюру.

Історія про "Марту" і "Романа": викриття викривачів у справі про отруєння Ющенка

Подібні події у вересні 2009 року сталися в Україні. Містифікатором виступила слідча комісія парламенту з отруєння Ющенка, що запустила медіа-кампанію про агентів американських спецслужб "Марту" і "Романа", які начебто обговорювали по телефону ідею з домішуванням діоксину в аналізи крові Ющенка.

Щоб інформація мала достовірне підґрунтя, було необхідне джерело, на яке могли би поспирити журналісти. Але витік самої начебто сенсаційної розмови не входило в задум авторів. Тому офіційний документ інспірували. Було підготовлено рапорт співробітниці Генпрокуратури Лариси Чередниченко, яка була відряджена до слідчої комісії.

У своєму рапорті на ім'я генпрокурора Чередниченко повідомила про таке:

"У розпорядженні комісії наявні дані, які свідчать про можливу підміну зразків крові. Зокрема, мною було опрацьовано перекладену роздруковку фонограми телефонної розмови жінки на ім'я Марта з чоловіком, якого вона називала Романом.

Розмова велася англійською мовою з вкрапленням українських слів. З її змісту випливає, що Марта обізнана з тим, що працівники американських спецслужб повинні перевезти з США до Австрії зразки крові Ющенка. З метою ідентифікації голосу жінки однією з державних експертних установ на вимогу комісії було проведено фоноскопичну експертизу, за висновком якої голос жінки на ім'я Марта може належати Чумаченко К.М.

Висновок фоноскопичної експертизи у разі отримання статусу доказу в кримінальній справі надасть підстави вважати, що Марта - це оперативний псевдонім особи, якій належить голос, а саме отруєння - ніщо інше, як ретельно спланована оперативна комбінація вітчизняних та іноземних спецслужб".

Після того, як тема декілька днів обговорювалася у пресі, сама слідча комісія виступила з заявою про фальсифікацію у справі отруєння:

"У комісії є документальні докази того, що дружина президента Катерина Ющенко під час виборчої кампанії 2004-го року консультувалась та отримувала допомогу від представників спецслужб Сполучених Штатів.

Так, у розпорядженні комісії знаходиться аудіозапис розмови громадянки на ім'я Марта зі співробітником іноземної розвідки нібито Романом. Розмова велася англійською мовою і відбулася у жовтні 2004-го.

Комісія звернулася до Одеського НДІ судових експертиз при Міністерстві юстиції, який зробив офіційний висновок, що голос так званої "Марти" є ідентичним голосу дружини президента України Катерини Ющенко.

Наявні в комісії матеріали свідчать про термінову необхідність слідчим шляхом перевірити інформацію про те, що зразки крові Віктора Ющенка перевозилися до США, де збагачувалися діоксином".

Найпершим автором псевдосенсації про "агента Марту" була газета "Левый берег". Потім

тема пішла гуляти Інтернетом, звітти - телефірами, потім - головами громадян України. Було створено потужний інформаційний шум.

Розрахунок слідчої комісії був на те, що розмова "Романа" і "Марти" ніколи не стане публічною. Це дозволяло їй далі розвивати сценарій "збагачення крові діоксином", вплетати американські спецслужби та будувати контр-кампанію на тему "отруєння не було".

19 вересня генпрокурор Медведько направив на ім'я голови комісії Сівковича запит з проханням надати фонограму запису розмови між "Мартою" і "Романом". Сівкович письмово відмовився, пояснюючи тим, що "слідча комісія має підстави не довіряти Генпрокуратурі".

Сама Чередниченко, яка виступила формальним джерелом містифікації, на допиті в прокуратурі також нічого не змогла повідомити по суті справи.

Хоча, щоб розвіяти сумніви, голові слідчої комісії Володимирі Сівковичу або його заступнику Нестору Шуфричу було би достатньо оприлюднити запис на прес-конференції.

Але в умовах, коли розмова "Марти" і "Романа" залишається засекреченою, це дозволяло робити надбудови до версії про спецслужби США, які "збагачували кров діоксином".

Засекречене дослідження

Завдяки неймовірним зусиллям "Українській правді" вдалося отримати доступ до одеської експертизи, яка начебто ідентифікувала Марту як дружину Ющенка.

Лист за підписом Сівковича був направлений до Одеського науково-дослідного інституту судових експертиз 10 червня. Там містилося доручення провести експертне дослідження записів на двох компакт-дисках.

На першому диску був записаний аудіофайл з назвою "zvik_Katya.wma". Власне, це і є розмова "Романа" і "Марти". Другий диск містив у собі зразки голосу Катерини Ющенко.

На вирішення було поставлено питання: "Чи належить голос і мова, що зафіксовано на двох фонограмах, одній і тій самій особі жіночої статі?". Проведення дослідження було доручено завідувачому лабораторії, кандидату технічних наук Шаблі Олександрі Миколайовичу.

Висновок експерта - позитивний: "Голос в запису телефонної розмови звуковий файл "zvik_Katya.wma" на першому компакт-диску, позначений як Ж2 у додатку 2, належить особі жіночої статі, зразки голосу якої містяться в мультимедійних файлах на другому компакт-диску".

"Висновок експертного дослідження" був складений понад три місяці тому, 30 червня 2009 року. Очевидно, Сівкович не поспішав з цим викриттям до початку осіннього політичного сезону, оскільки перші публікації на дану тему з'явилися тільки у вересні.

Власне, тут же у "висновку експертного дослідження" є додатки. Додаток №2 - це дослівний зміст шестихвилинного діалогу між "Романом" і "Мартою" англійською мовою.

Навіть побіжне ознайомлення з цією розмовою ламає всю конспірологічну версію Сівковича і Шуфрича про збагачення крові діоксином під патронатом Катерини Ющенко.

Хоча би тому, що вже у першому реченні чоловічий голос "Романа" запитує, чи може він поговорити з доктором Лопатинською - тією самою "Мартою", якою насправді виявилася не Катерина Ющенко, а дружина брата Зварича, що працює хірургом-офтальмологом у Нью-Джерсі.

Єдине, що залишається незрозумілим - чому одеський експерт ідентифікував Марту Лопатинську-Зварич як дружину Ющенка.

Власне, сам зміст розмови розшифрований експертами неякісно, але написаного достатньо, щоб зрозуміти, про що йдеться.

Діалог між Романом Зваричем і Мартою стосується аж ніяк не збагачення крові діоксином. Розмова точиться навколо пошуку медиків, які би допомогли ідентифікувати отруту в організмі Ющенка.

"Українська правда" публікує дослівну роздруковку розмови в тому вигляді, як вона представлена у додатку до висновку Одеського науково-дослідного інституту судових експертиз. Роман Зварич представлений як Ч1, а Марта Лопатинська-Зварич - як Ж2.

Власне, саме на підставі цього тексту комісія Сівковича оголосила свої "сенсаційні висновки". І саме ця розшифровка після оприлюднення руйнує всю їхню ретельно вибудовану версію.

Додаток №2 до висновку експертного дослідження

Фонограма №1. Файл: "zvik_Katya.wma"
Тайм-код 00:00:02,3
(Тривалий гудок, виклик абонента.)
(Імовірно, з'єднання з абонентом.)
Ж1? - ? (It mean I carrying be)/або

співзвучне
Ч1 - Yes, can I please speak with dr. Lopatinskiy?

Ж1 - Who is calling, please?
Ч1 - A-a..., her brother-in-law.

Ж1 - Sure, hold on, please.
Ч1 - Thank you.

Ж1? - (yeh, her brother-in-law)/або

співзвучне
Ж2? - (this is the call she is waiting for. I'm not gonna...)/або

співзвучне
Ж1? - Hold on, we are getting her for you.
Ч1 - Thank you.

Мовна пауза, звучить мелодія
Ж2 - Hello?! O! Roman?

Ч1 - Yes! Yes Marta! Aha!

Ж2 - Hello... I cannot get through on your cell phone... Взагалі! You won't let me through.

Ч1 - Who won't?

Ж2 - Oh, I just keep calling and calling, ... я думала. I thought may be you were on the plane. (1-2 слова незрозуміло)

Ч1 - No-po-po.

Ж2 - (2-4 слова незрозуміло) anyway

Ч1 - Ok.

Ж2 - Yeah, the problem that I have, Romane, is that I have been on the phone with the CDC the State. They are (1-2 слова незрозуміло) poison structures, you know that...

Ч1 - Right. Aha.

Ж2 - The thing is (the issue)/або співзвучне c that I have is that... nobody knows... what do this guys need, because they need, ... they need more information, like... you know... kind of... or may be either a discharge summary from when he, you know, from, from when he was in the first time and

Ч1 - Aha.

Ж2 - You know, some test-results because then, you know I don't know whether you know it's hard to know which expert we need to really kind of get be involved here.

Ч1 - Aha.

Ж2 - (And I don't know if it's...)/або співзвучне Значить, чи там хтось говорить по... по-англійськи значить, щоб якое моглося якось... з ними поговорити or can we sack/або співзвучне something to me so that then I can kind of the sort and what needs to happen here.

Ч1 - Aha.

Ж2 - Я понимаю... I... I have some, I have some infection to this people що є like (talk much)/або співзвучне in this country

Ч1 - Aha.

Ж2 - Я маю the name of... a toxicologist, (I think)/або співзвучне... (You know)/або співзвучне kind of poison person.

Ч1 - Aha.

Ж2 - Але no one... sort of... you know... based on what I'm telling them it's not enough information for them to know.

Ч1 - Ok.

Ж2 - You know... to... to say anything.
Ч1 - Aha, Ok. Marta, I think I can have that information some time... a-a... tomorrow which means that I will give you a call probably at about your time at about 8 o'clock in the morning. Is that too early?

Ж2 - Завтра рано?

Ч1 - Yes.

Ж2 - Yes, я вже буду у бюро/або співзвучне, Романе.

Ч1 - At the same number if I call you at about 8 o'clock?

Ж2 - Yeah, I will be.

Ч1 - About 8 or 9 o'clock.

Ж2 - Yes, I will be here, I will be here already. Так.

Ч1 - Ok, Ok, good... good
Ж2 - (Just call me collect)/або співзвучне. Добре? Just call me collect

Ч1 - We can't call collect from the... I will call from the office.

Ж2 - (All right)/або співзвучне.

Ч1 - All right, so, a-a... Yeah! I... I will have something to tell you or some... some information unless (кашляє) one... one way or another its almost 10 o'clock here.

Ж2 - Aha/або співзвучне.

Ч1 - So... A-a... Yeah.

Ж2 - Nothing that... Nothing... (that you can get)/або співзвучне.

Ч1 - No. There's nothing else I can get now.

Ж2 - Ok.

Ч1 - But I'll have them with/або співзвучне all of this tomorrow morning so that by 2... 2 o'clock you rather our time 2 o'clock which means your time 8 or 9 o'clock I will have something to tell then, ok?

Ж2 - Ok, right. So they can get like a discharge summary like what he presented with what they have.

Ч1 - Ok, I think that... I think that... All right... well I understand that I need to do either, I think I understand. I will get hold of the doctors in Vienna and then have them give me something to fax to you, Ok?

Ж2 - Ok. And then... And then if... there is like a person that you consider a sort of the lead person there. And if they, я не знаю, does any of them speak English, Romane? Or...

Ч1 - I pretty sure they do.

Ж2 - Ok. If there is something... somebody that you would want to establish as kind of the lead contact,... then I have, I mean I have the names of (1-2 слова нерозбірливо) 5 different people and then I can then try to facilitate that communication if they have, you know, other questions, rather things that they would, you know, want to recommend or any kind of discussions but

Ч1 - Aha, yeah, ok.

Ж2 - It's just hard that I have enough to tell them, you know I get the question "why do you think they might be poisoning him?"

Ч1 - I understand. Well, yes, but now they are telling us that they need to speak with intelligence people, because they even start speaking with doctors because they want to establish whether this isn't the back case or we have 2 intelligence people coming in tomorrow. They are people who have another (level of intelligence)/або співзвучне. You know what I mean.

Ж2 - Так, так, так, не від вас. From the outside/або співзвучне.

Ч1 - No-no, these are from the outside.

Ж2 - Так, ок (1-2 слова нерозбірливо) Yes-yes.

М2 - These are US intelligence experts so they are coming in tomorrow and they will by... by... I think towards (1-2 слова нерозбірливо) by 9 o'clock I should have something, yeah, ok? So, I will give you a call then at this number at about 8 or 9 o'clock your time.

Ж2 - 8 or 9? Ok, I will let them know and then I can... we can give you the fax number if there is anything you can fax to me then.

Ч1 - Ok.

Ж2 - That would be just great.

Ч1 - Ok, wonderful.

Ж2 - All right, Romane, all right.

Ч1 - Ok. So, talk to you tomorrow.

Ж2 - Fine. Ok. Call me any time if there is anything щось змінеться, ok?

Ч1 - Aha, ok.

Ж2 - Any time! Ok?

Ч1 - Oh, and, Marta, one other thing, keep this under you hat for now. Don't let anyone in the States know about this.

Ж2 - Aha, ok

Ч1 - Ok?... (1-2 слова нерозбірливо) It just keep this under your hat. Ж2 - (Ok, will keep it in my head) (1-2 слова нерозбірливо)

Ч1 - Because of the political consequences, may be. No, I mean the Ukrainian community

Ж2 - Oh, right-right-right, but you know when I spoke with some of these people I had a kind of

Ч1 - No-no, that's... that's... No they will not gonna talk. Yeah.

Ж2 - Established (1-2 слова нерозбірливо)

Among the next generation of supporters of the Ukrainian Institute of America at the 50th anniversary celebration are (from left) Dr. Marta Lopatynsky Zwarycz, Ihor Zwarycz, Sofia Zielyk and Ada Pidverbetsky.

Ч1 - I'm more worried about the Ukrainian community.

Ж2 - Oh, Romane, зі мною воно іде (1-2 слова нерозбірливо) 16 under/або співзвучне)

Ч1 - Yeah, I know... (посміхається) Ok, good.

Ж2 - 4-6 слів нерозбірливо.

Ч1 - Так, ок.

Ж2 - Ok, all right.

Ч1 - So, talk to you soon. Bye-bye.

Ж2 - Yeah, thanks. Bye.

Тайм-код 00:06:13.5

"Українська правда" зв'язалася з Романом Зваричем, який підтвердив, що наведений діалог - це його розмова з Мартою Лопатинською, але аж ніяк не з Катериною Ющенко.

"Марта - лікар-офтальмолог, вона має свою приватну клініку в місті Моррістаун, штат Нью-Джерсі. Її чоловік Ігор Зварич - мій брат, молодший за мене на два роки, працює в банку HSBC", - розповів депутат.

Діалог, який викликав політичний скандал, датований жовтнем 2004 року. Тоді Зварич-старший збирався летіти до США зі зразками крові, нігтів та волосся Ющенко з тим, щоб передати їх американським експертам для ідентифікації

отрути. Власне, пошуком дослідників займалася в тому числі й Марта Лопатинська-Зварич.

Нардеп також розповів, що під час перебування в США контактував не лише з клініками, але й з сенаторами. У приміщенні Пентагону він навіть зустрівся із заступником міністра оборони США Білом Вінкенвердером, який займався питаннями здоров'я.

"Власне, ця людина і порадила звернутися до професора Саатхофа з Critical Incident Analysis Group, - пригадав Зварич. - Я особисто передав Саатхофу кров, нігті та волосся Ющенко в одному з ресторанів Вашингтону. Через деякий час я отримав від нього e-mail. Саатхоф сказав, що в зразках знайдено залишки агент orange - це суміш, до якої входить діоксин, яка використовувалася під час війни у В'єтнамі".

Ця інформація - не нова. Вона частково описувалася у газеті Washington Post майже п'ять років тому. Але це не завадило слідчій комісії подати її у новій інтерпретації як штучний доказ під версію "отруєння не було, діоксин підмішали американські спецслужби".

Маніпуляція Сівковича і компанії так ніколи і не була би викрита, якби не дослівна розшифровка у висновках одеського експерта.

"Українська правда" спробувала з'ясувати причини такої очевидної брехні у виконанні слідчої комісії.

Однак члени слідчої комісії парламенту повідомили, що за внутрішнім рішенням виступати у пресі можуть давати лише дві особи - сам Сівкович, а також Нестор Шуфрич.

Коли автор цих рядків звернувся до Шуфрича, коментар якого був лаконічний: "У нас немає доказів того, що Ющенко був отруєний. Якщо ви ставите це під сумнів - значить, ви відробляєте гранти".

На прохання указати в роздрукованій розмові між "Мартою" і "Романом" конкретне місце, де йдеться про "збагачення крові діоксином", а також про "допомогу від представників спецслужб США", Шуфрич обіцяв надати письмову відповідь. Однак минула доба, і на кінець робочого дня жодної реакції "Українська правда" не отримала.

Натомість у процесі підготовки на цим матеріалом вдалося встановити ще одну подробицю - звідки взагалі взялася фонограма розмови "Марти" і "Романа".

Як з'ясувалося, цей звуковий файл до слідчої комісії передав... екс-заступник глави СБУ Володимир Сацюк. Схоже, до Москви переїхав не лише він, а й весь його аудіо-архів підслуханих розмов за часів керівництва українською спецслужбою.

Сергій Лещенко pravda.com.ua

Передплатний індекс - 96202

ТЕЛЕ РАДІО НОВИНИ

Свідчення про державну реєстрацію: серія КВ № 10670 від 25.11.2005 р.

Засновник і видавець - Агентство інформації та реклами

МЕДІА-ЗАХИСТ

вул. Володимира Великого, 18, Львів, 79053, тел.: 234 02 97, факс: 297 60 97, e-mail: dr_novunu@ukr.net

Передрук будь-яких текстових чи візуальних матеріалів, надрукованих у газеті, можливий за письмовою згодою редакції при обов'язковому посиланні на видання.

Редакція зберігає за собою право редагувати та скорочувати матеріали, які публікує. Редакція не завжди поділяє думки авторів публікацій.

Матеріали, позначені «на правах реклами», публікуються на комерційних умовах. За достовірність реклами відповідальність несе рекламодавець.

Передплатний індекс - 96202, передплатна ціна на один місяць - 5,68 грн.; на три місяці - 17,04 грн.; на шість місяців - 34,08 грн.; на рік - 68,16 грн.

Державний комітет зв'язку України УДППЗ "Укрпошта"		На газету журнал		96202 (індекс видання)		Ф. СП-1	
АБОНЕМЕНТ		На 2009 рік по місяцях		Кількість комплектів			
«...Новини» (найменування видання)		1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12					
Кому _____ (Прізвище, ініціали)							
Куди _____ (поштовий індекс) (адреса)							
ДСТАВОВОЧНА КАРТКА		На газету журнал		96202 (індекс видання)			
ПВ місце літер		«...Теле-, радіо-, інтернетНовини» (найменування видання)		Кількість комплектів			
Вартість		На 2009 рік по місяцях		Кількість комплектів			
передплати грн. коп.		1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12					
переедресування грн. коп.							
поштовий індекс		місто _____					
код вулиці		село _____					
		район _____					
		область _____					
		вулиця _____					
буд. _____		корп. _____		кв. _____			
Кому _____ (Прізвище, ініціали)							

Редакція:

головний редактор - Олександр Корець,

заступники головного редактора - Олег Пендерецький, Христина Карась,

технічний редактор - Богдан Богач, дизайнер - Христина Хоростіль, відділ політики - Назар Зазой, відділ економіки - Роман Старший, відділ мистецтва - Оксана Клименко, відділ аналітики - Анатолій Горинь, відділ новин - Валерій Потоцький.

Філії (кореспондентські пункти): м. Київ - Оксана Клименко, м. Івано-Франківськ - Ельвіра Блінцова, м. Тернопіль - Галина Михайлова, м. Луцьк - Олександра Бігун, м. Рівне - Григорій Кремінський, м. Житомир - Павло Письменний, м. Чернівці - Костянтин Журавчак.

Адміністрація: директор - Олена Сахарук, головний менеджер - Віталіна Пенягіна.

Реклама: Христина Карась тел.: 242 54 80, факс: 297 60 97, моб.: 8 097 649 88 70 e-mail: dr_novunu@ukr.net

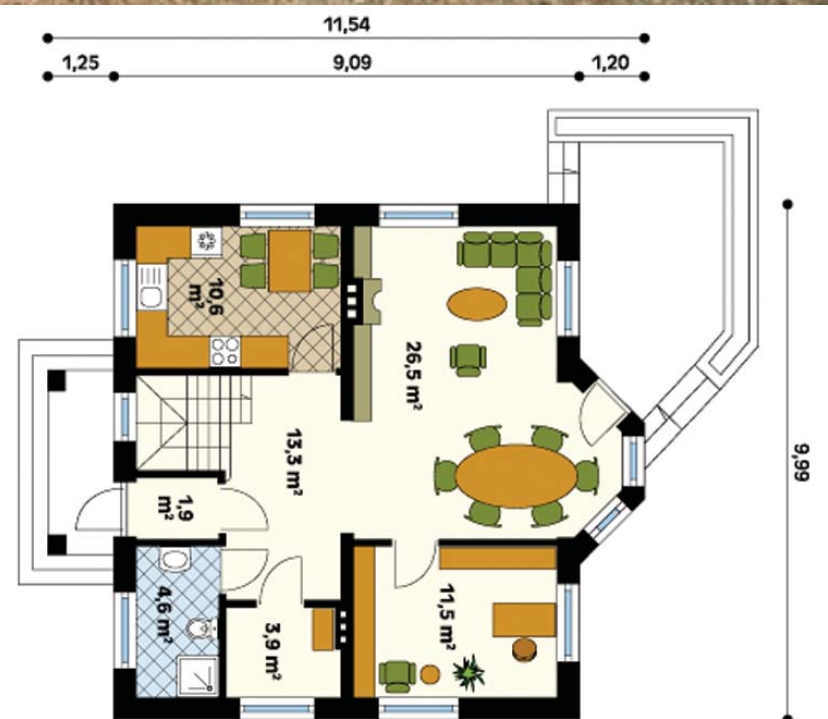
Технічна підтримка редакції: НВКФ «Техноекс», директор - Олександр Ренн. Юридичне обслуговування: Віталій Рушчак.

Друк: «Видавничий дім «Молода Галичина» (м. Львів, вул. Угорська, 14).

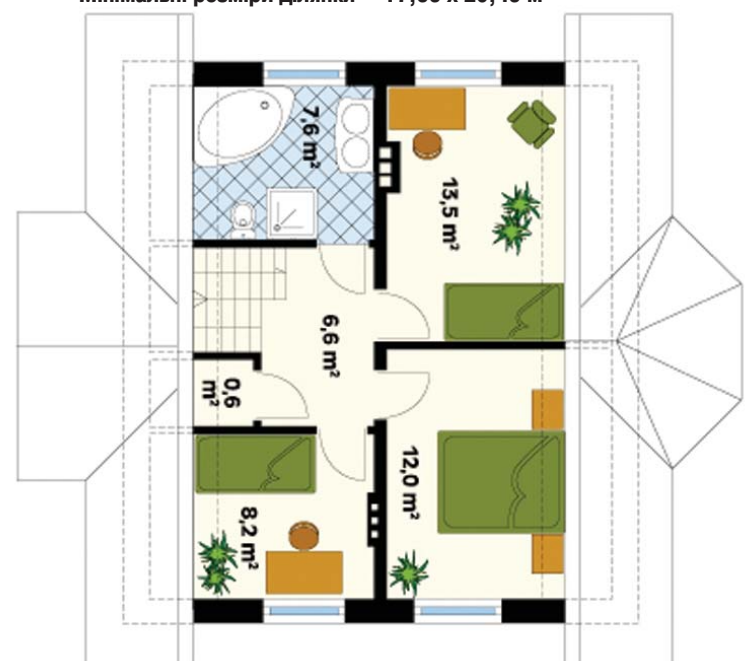
Номер підписано до друку о 21.30. Зам. № 1093. Наклад: 30000 прим.

www.eko-bud.com.ua

м. Львів,
вул. Володимира Великого, 18, 7-й пов.,
тел.: 032 234 02 97; 032 242 54 80;
8 067 372 97 20; факс: 032 297 60 97.

Площа забудови – 100,5 м²
Загальна площа – 120,8 м²
Мінімальні розміри ділянки – 17,99 x 20,49 м

Сучасний екологічний будинок - під ключ - вперше у Львові!

«Сучасний екологічний будинок – під ключ!» – якісний, енергоощадний та комфортний котедж ручної роботи, побудований за інноваційною (ноу-хау) каркасною технологією при використанні дерева, цегли, інших екологічних матеріалів, зі стовідсотковим ступенем готовності, надійний термін експлуатації якого – необмежений, з мінімізованими витратами на обслуговування. Компанія «Еко-Буд» використовує сучасні технології, які відзначаються високими тепло-, звукоізоляційними, енергозберігаючими, протипожежними характеристиками, вологонепроникними властивостями, легкістю та міцністю конструкції будинку, можливістю використання будь-яких матеріалів для зовнішнього та внутрішнього облицювання, комфортабельністю проживання та визнані найкращими з погляду економії коштів, матеріалів, технічних засобів, робочої сили, термінів будівництва незалежно від пори року. Компанія «Еко-Буд» будує сучасні малоповерхові споруди в т.ч. громадського та комерційного призначення, надбудовує (добудовує) поверхи та мансарди.